

[Ivar Hansen]

re offentlige bevillinger, større offentlig aktivitet og underforstået nye og flere skatter. Det er derfor, vi i dag i Danmark desværre fortsat har rekord i skattetryk. Det er derfor, den private produktionsektor er håbløst for lille i forhold til den offentlige servicesektor.

Nu er den udvikling heldigvis stoppet, men vi ved også, at det var på høje tid. Nu gælder det så om at få kursen ændret og ikke blot den, men det gælder om at holde fast i kursændringen uden svinkeærinder.

Jeg synes også, at det for at få lidt balance i tingene skal siges efter hr. Svend Auken sortmaleri af det danske samfund, at der er en række lyspunkter i dansk økonomi. Det skal selvfølgelig ikke skjules. Men jeg har i øvrigt svært ved at se, hvilken interesse eksempelvis Socialdemokratiet har i – når det kommer til stykket – tilsyneladende for enhver pris at fremmane et trøstesløst og sort maleri af det danske samfund. Hvilke interesser skal det egentlig tjene?

For det første vil jeg sige, at vi har en rekordlav inflation. Statsministeren var inde på det forleden dag. Det er et forhold, der i sig selv har en masse gunstige følgevirkninger ikke mindst til gavn for de små indkomster i vores samfund i forhold til de skyhøje inflationsrater, vi havde for 10 år eller længere siden. Det er et forhold, man tit og ofte glemmer.

For det andet nærmer vi os nu ligevægt på betalingsbalancen. Det har været et svært emne i mange år. Betalingsbalanceudviklingen har i en række år været anderledes, end vi kunne ønske det. Nu nærmer vi os balance, og det er godt af mange grunde.

For det tredje har vi et betydeligt overskud på vare- og tjenestebalancen over for udlandet. Det er i sig selv godt, for det vidner om vækst i eksportsektoren.

Det er lige så klart, at den store skurk i billedet, den kæmpestore udenlandsgæld, er, som statsministeren sagde, en kæmpemøllesten at slæbe rundt med. Derfor skal tilbagebetalingen af denne gæld starte hurtigst muligt. Det er helt givet, at den store udenlandsgæld for Danmarks vedkommende giver os nogle bindinger i vores muligheder for at udfolde os, som er tyngende, og som forhindrer os i at føre en så ekspansiv økonomisk politik, som vi gerne ville.

Vi har her et fælles ansvar. Derfor vil jeg sige, at det centrale, der i forlængelse heraf nu skal siges, er, at den private sektor skal gøres større,

eksporten skal øges markant, erhvervslivets omkostninger skal holdes i ro, arbejde og opsparing skal præmieres mere, og skattetrykket skal sænkes.

Jeg vil godt sige på Folketingets første arbejdsdag, at hvis et flertal her i Tinget vil være med til at arbejde positivt for denne flerstrengede målsætning, vil en markant vækst i vores samfund være en klar, indlysende realitet, en frugt, vi meget hurtigt vil kunne plukke.

Derfor er det også centralt at få trukket følgende kridtstreg ned over den politiske tavle: Der er ikke plads til flere af den slags fingeraftryk, som går under betegnelsen flere offentlige udgifter. Det gælder den offentlige sektor under ét. Opgaven er derimod, hvordan vi gennem decentralisering, forenkling, afbureaukratisering og privatisering kan aflaste den offentlige sektor, for den offentlige sektor er for stor i forhold til den private. I Danmark er der 150 offentligt ansatte for hver 100 ansatte i industrien. I f.eks. det tidligere Vesttyskland er antallet af offentligt ansatte kun 50 for hver 100 ansatte i industrien. Det er klart, at vi først, når vi får rettet på denne skævhed, kan begynde en reel og markant sænkning af skattetrykket.

Regeringen har nu spillet ud med en fjernelse af 6 pct.-skatten og en nedsættelse af virksomhedsskatten til 40 pct. Vi synes, det er et godt forslag. Jeg vil i den anledning minde om den gamle sandhed, nemlig at en skattelettelse er langt at foretrække for en lønforhøjelse. Hvis vi havde fulgt den leveregel de sidste 20 år, ville meget have set anderledes ud i Danmark i dag.

Forslaget om at fjerne denne skat er ligeledes et markant og konstruktivt signal til arbejdsmarkedet forud for kommende lønforhandlinger. Jeg undrer mig over, at hr. Svend Auken ikke er opmærksom på det perspektiv. Derfor vil jeg da gerne sige det. En fjernelse af den ekstraskat, som desværre alt for præcist rammer de grupper, som har det hårde daglige slid på arbejdspladserne, vil sammen med minimale lønændringer ved overenskomsterne udgøre en klar konkurrenceevneforbedring. Det vil være til gavn for virksomhederne, det vil være til gavn for de mennesker, der er i arbejde, fordi det vil give mere tryghed, og så sandelig også skabe reelle forhåbninger for de mennesker i vort samfund, der ikke har noget job. Det er jo, når det kommer til stykket, den eneste forhåbning, der er at give: en forbedret konkurrence-